

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 6/23
15.3.2023. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Станиславе Митровић, чланова већа у извршном поступку принудне наплате судске таксе против таксног обвезника АА из ..., кога заступа Никола Перовић, адвокат из Београда, ул. Једренска бр.7/6, решавајући о жалби таксног обвезника АА, изјављеној против решења Вишег суда у Београду ПЗ 589/18 од 29.8.2022. године, у седници већа одржаној дана 15.3.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ решење Вишег суда у Београду ПЗ 589/18 од 29.8.2022. године, а жалба таксног обвезника АА **ОДБИЈА**, као неоснована.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев таксног обвезника АА за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаним решењем, ставом првим изреке обавезан је таксени обвезник да у року од 5 дана од дана пријема тог решења плати судску таксу у износу од 27.600,00 динара и казнену таксу у износу од 13.800,00 динара и судску таксу за опомену у износу од 780,00 динара, укупно износ од 42.180,00 динара, на рачун који одреди извршитељ.

Ставом другим изреке, одлучено је да се уколико таксени обвезник у остављеном року не поступи по ставу првом истог решења, одређује извршење против таксног обвезника ради принудне наплате судске таксе.

Ставом трећим изреке, одлучено је да ће се извршење спровести преко извршитеља кога одреди Председник тог суда.

Ставом четвртим изреке, констатовано је да од средстава остварених наплатом

таксе извршитељ задржава за себе на име награде 10% наплаћене вредности таксе и казнене таксе, док ће преостали износ уплатити у корист буџета Републике Србије – Вишег суда у Београду на рачун прихода од судских такси, на начин ближе одређен у овом ставу изреке.

Ставом петим изреке констатовано је да жалба не одлаже извршење решења.

Против наведеног решења жалбу је благовремено изјавио таксени обвезник АА, из свих разлога прописаних одредбома члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Жалбене разлоге је образложио и жалбени предлог изнео. Трошкове другостепеног поступка је тражио.

Испитујући правилност побијаног решења у смислу одредбе члана 386 у вези са одредбом члана 402 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је нашао да жалба није основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно жалбеним наводима таксеног обвезника побијано решење није захваћено ни битном повредом поступка из тачке 12 наведеног члана с обзиром да је исто разумљиво и не противречи разлозима који су у истом наведени.

Према стању у списима, тужилац (таксени обвезник) АА је тужбу у овој правној ствари поднео 29.11.2018. године, ради накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа. У предмету под назначеним судским пословним бројем таксени обвезник за предузету радњу није платио дуговану судску таксу у укупном износу од 42.180,00 динара, а који износ чини судска такса у износу од 27.600,00 динара (за судску таксу на тужбу и првостепену пресуду износ од по 13.800,00 динара), казнена такса у износу од 13.800,00 динара и судска такса за опомену у износу од 780,00 динара, па је првостепени суд на основу одредбе члана 1, 2, 3, 37 и 40 Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94...106/15), одлучио као у изреци решења. Таксени обвезник је опомену за таксу на тужбу и налог за таксу на пресуду примио 16.6.2021. године.

По ставу Апелационог суда, неосновани су жалбени наводи таксеног обвезника да је првостепени суд погрешно применио материјално право и то члан 8 у вези члана 3 Закона о судским таксама, јер је право на наплату судске таксе застарело обзиром да је таксена обавеза настала 29.11.2018. године.

Закон о извршењу и обезбеђењу (“Сл. гл. РС”, бр. 106/2015, 106/2016-аутентично тумачење, 113/2017-аутентично тумачење и 54/2019) у члану 129 прописује да јавни извршитељ по службеној дужности решењем обуставља извршни поступак: 1) ако је извршна исправа на основу које је донето решење о извршењу правноснажно или коначно укинута, преиначена или стављена ван снаге; 2) ако је потврда о извршности одлуке правноснажно укинута; 3) ако странка премине, а потраживање није наследно; 4) ако странка која је правно лице престане да постоји, а нема правног следбеника; 5) ако потраживање престане да постоји; 6) ако је извршење постало немогуће или не

може да се спроведе из других разлога (пропао је предмет извршења, извршни дужник нема имовину и слично); 7) из других разлога одређених овим или другим законом.

Наплата таксе у складу са чланом 8 Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94, 53/95, 16/97, 34/2001-други закон, 9/2002, 29/2004, 61/2005, 116/2008-други закон, 31/2009, 101/2011, 93/2012, 93/2014 и 106/2015) застарева у року од 3 године по истеку календарске године у којој је настала таксена обавеза. Овде се ради о застарелости која спречава принудну наплату таксе, што одговара садржини одредбе члана 360 Закона о облигационим односима да застарелошћу престаје право захтевати испуњење обавезе.

Међутим, застаревање се прекида сходно одредби члана 388 Закона о облигационим односима подизањем тужбе и сваком другом повериоачевом радњом предузетом против дужника пред судом или другим надлежним органом, у циљу утврђивања, обезбеђења или остварења потраживања. Када наступи прекид, застаревање почиње поново, а време које је протекло пре прекида не рачуна се у законом одређени рок за застарелост (члан 392 став 1 Закона о облигационим односима).

По ставу другостепеног суда, како је таксени обвезник АА тужбу у овој правној ствари поднео 29.11.2018. године, а опомену за таксу на тужбу и налог за таксу на пресуду примио 16.6.2021. године, чиме је прекинуто застаревање, то су без утицаја наводи жалбе да је право на наплату таксе застарело истеком три године по истеку календарске године у којој је настала таксена обавеза.

Неосновани су наводи жалбе којима се опоравља правилност обрачунате судске таксе на првостепену пресуду у износу од 13.800,00 динара, указивањем да је судска такса обрачуната у износу од 4.700,00 динара а како то произилази из образложења првостепене пресуде.

Наиме, и по мишљењу Апелационог суда правилно је првостепени суд применио материјално право када је побијаним решењем обавезао таксеног обвезника АА да плати судску таксу на првостепену пресуду у износу од 13.800,00 динара. Наведени износ обрачунат је према вредности предмета спора од 200.000,00 динара, а у складу са Таксеном тарифом РС и то Тарифним бројем 1 ставом 1 тачком, којом је прописано да се за тужбу поднету пред судом опште надлежности плаћа према вредности предмета спора, тј. преко 100.000,00 до 500.000,00 динара вредности – 9.800,00 динара увећано за 2% од вредности предмета спора; док је Тарифним бројем 2 ставом 1 између осталог прописано да се за првостепену пресуду плаћа према вредности предмета спора такса из става (1) тарифног броја 1. Сходно томе, правилно је првостепени суд обавезао таксеног обвезника АА да на име судске таксе на пресуду плати износ од по 13.800,00 динара, имајући у виду вредност предмета спора у износу од 200.000,00 динара.

Чињеница да је тужени пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 589/18 од 6.5.2021. године донетом у предметном поступку, обавезан да тужиоцу (таксеном обвезнику АА) накнади трошкове парничног поступка на име судске таксе на првостепену пресуду у износу од 4.700,00 динара, а не у износу од 13.800,00 динара на који је побијаним решењем обавезан таксени обвезник АА, није од утицаја на правилност истог. Ово из

разлога што је у конкретном случају тужилац делимично успео са тужбеним захтевом и то у износу од 70.000,00 динара, па је правилно првостепени суд обавезао туженог да тужиоцу накнади трошкове поступка за износ судске таксе на првостепену пресуду утврђену сходно успеху у спору, односно у износу од 4.700,00 динара.

Из изложених разлога, одлучено је као у изреци применом одредбе члана 401 тачка 2 а у вези члана 402 Закона о парничном поступку.

Имајући у виду неуспех таксеног обвезника у поступку по жалби, овај суд сматра да му применом одредбе члана 150, 153 и 154 ЗПП не припадају трошкови другостепеног поступка на име састава жалбе, због чега је применом одредбе члана 165 ЗПП и члана 39 Закона о извршењу и обезбеђењу, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић